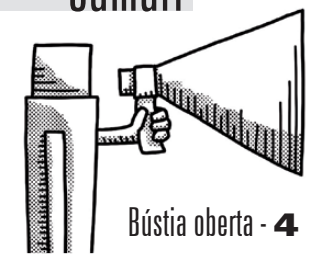

GENT DEL MASNOU

Revista Gent del Masnou
n. 443 | setembre 2025

Bústia oberta - 4

Vivències - 6
EL RECONeixEMENT DELS ALTRES
Pep Parés

Opinió - 8
CLASSISME:
LLAVOR XENÒFOBA
Joan Camps Ortiz

Espai poètic - 9
TEMPS DE SETEMBRE
Enric Badal

11 de setembre - 10
DUES MEDALLES...
...DE DOS ONZES DE
SETEMBRE...
...DE 1975 I 1976
Joan Muray

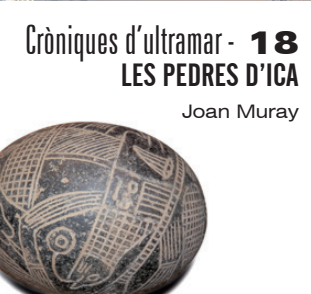
Fem poble - 12
VISIONS ARTÍSTIQUES, DOS-CENTS ANYS DE LA VILA
Rosalia Ramon, Fundació la Calàndria

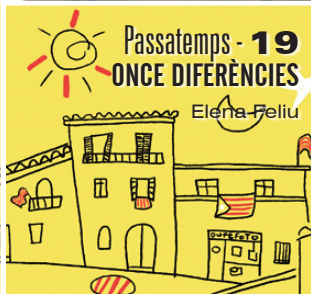
Alella - 14
51a FESTA DE
LA VEREMA D'ALELLA
Enric Espinosa

Fem poble - 16
ELS 'BUCS' EXHIBEIXEN EL SEU TALENT A CA N'HUMET

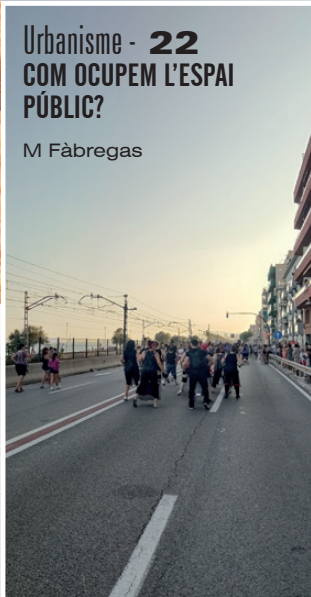
Cròniques d'ultramar - 18
LES PEDRES D'ICA
Joan Muray

Passatempis - 19
ONCE DIFERÈNCIES
Elena Feliu

Anècdotes històriques - 20
PA AMB TOMÀQUET
Albert Vidal

Urbanisme - 22
COM OCUPEM L'ESPAI
PÚBLIC?
M Fàbregas

La cuina de l'Antonia - 25
LLOBARRO AMB SALSÀ
TÀRTARA
El Cullarot

El maridatge de l'Enric
COMPANYS
El Rebost dels Sentits

Veus - 26
CONCERTS EXTRAORDINARIS
A LES NIÏTS D'ESTIU
Joana Bofarull i Cervera

Corresponsal del Brasil - 28
A TRILHA DOS DOIS IRMÃOS
Joan Maresma

Parlem de llibres - 27
EN UNA HABITACIÓ
DESCONEGUDA
Pere Martí i Bertran

Som - 30
LA IA ENS FA MENYS
INTEL·LIGENTS?
Dr. Oriol Lugo

Activitats - 31
GENT DEL MASNOU
Ajuntament del Masnou

Revista mensual de Gent del Masnou, associació cívico-cultural, recreativa i esportiva inscrita amb el número 7.669 al registre d'associacions de la Generalitat de Catalunya.

Equip de Redacció Joan Camps Ortiz, Joan Casals, Santi Duran, Joan Muray, Manel Pérez i Lluís Valls

Correcció Núria Duran, Assumpta Inglada, Berta Puig (Oficina de Català del Masnou) i Maria Pujol.

Portada

Elena Feliu - 11 de setembre

Disseny i maquetació

Estudi Santielena

Publicitat Santi 699 775 558

Imprimeix Amarant SL

Tiratge 2.500 exemplars

Edita Gent del Masnou

Dipòsit legal

B. 29.758-87

GENT DEL MASNOU

Dr. Agell, 5 baixos - 08320 El Masnou

Tel. 679 036 893

gentdelmasnou@gmail.com

www.gentdelmasnou.cat

• L'entitat Gent del Masnou no es fa responsable, necessàriament, del contingut dels articles signats pels seus col·laboradors.

• El repartiment d'aquesta revista als socis es fa amb el suport de

Ajuntament del Masnou

Vols rebre
la revista
a casa?

fes-te soci de
GENT DEL MASNOU

gentdelmasnou@gmail.com

Editorial

EL NOSTRE ANIVERSARI

En rebre la revista del mes de juliol, potser us va cridar l'atenció

la portada, que lluia amb orgull el **logotip del 40è aniversari de**

Gent del Masnou, creat per l'Elena Feliu, de l'Estudi Santielena.

Ja en l'editorial del passat mes de gener fèiem esment d'aquesta efemèride, que celebrarem com cal el proper mes de novembre, amb tots els socis. Us n'anirem informant puntualment, i aprofitem aquesta tribuna per demanar-vos que hi participeu, fent-nos arribar les vostres idees per tal de bastir de continguts aquesta celebració.

També a la revista del mes d'abril, amb motiu de la **commemoració**

del mil·lenari del monestir de Montserrat, vam publicar un escrit

del seu abat, el Molt Reverent Manel Gasch; unes paraules que vam

agrair sincerament, tant per la seva qualitat com per la deferència

envers la nostra revista. Però la gratitud es va veure esvaïda, dos

mesos després, per una decepció per a molts catalans: el pare abat

va facilitar que fos el cap de l'Estat espanyol qui presidís els actes

centrals del mil·lenari, i ell mateix li oferí una recepció oficial. Parlem

d'un monarca que va exhibir una actitud dura i bel·ligerant envers el

poble català arran del referèndum d'autodeterminació de l'1 d'octubre

de 2017, legítimament convocat pel nostre Parlament. Comprenem

les pressions —de ben segur intenses— exercides des de les altes

instàncies polítiques i eclesiaístiques, però, al nostre entendre, res no

justifica gestos com el repic de campanes que, durant deu minuts,

van ressonar en senyal de... joia?

Finalment, voldria adreçar un desig sincer a tots els socis de Gent

del Masnou i als lectors d'aquesta revista: que tinguem una felicitat

Diada Nacional de Catalunya, sense oblidar que aquesta diada ha

de ser, per damunt de tot, una jornada de reivindicació. No podem

defallir en la lluita per una Catalunya lliure on tots els ciutadans —

també aquells que han arribat de lluny, amb papers o sense— puguin

viure en una democràcia real, amb una justícia veritable i drets

efectius: llibertats fonamentals, feina i habitatge dignes. ✱

El President

Bústia oberta

Les cartes dirigides a l'espai Bústia Oberta és indispensable que portin: nom, cognoms, adreça, núm. del DNI i signatura de l'autor i es publicaran amb el nom i cognoms de l'autor. En cap cas no es publicaran cartes signades amb pseudònim o inicials. Per tal de donar la major oportunitat d'expressió als nostres lectors, recalquem que l'extensió dels escrits no podrà excedir els 1.600 caràcters, espais inclosos; en cas contrari, la Redacció podrà abreujar-les o rebutjar-ne la publicació. Data límit 20 de cada mes. Gent del Masnou no es fa responsable del contingut de les cartes, seleccionarà les que siguin d'interès general i no mantindrà correspondència amb els seus autors.

FRANCAMENT DECEPCIONAT

Sr. president,
Vull expressar el meu desconsol per l'actitud de la persona que mesos enrere va col·laborar molt amablement en aquesta revista. Em refereixo a l'abat de Montserrat en Manel Gasch i Hurios que lamentablement va acceptar rebre el rei d'Espanya a casa seva, que també ho és nostra, amb honors. Penso que l'associació Gent del Masnou hauria de reaccionar davant aquest fet i actuar en conseqüència respecte aquest acte de vassallatge no compartit per a molta gent. Aquesta gent que és fidel als principis d'aquest històric, emblemàtic i mil·lenari monestir però també ho és al compromís ferm i decidit de la futura sobirania de Catalunya.

El que està fet, fet està, ja no s'hi pot fer res però les persones aprenem dels nostres errors. Aquest abat de Montserrat ha rebut, segur, moltes queixes de molta gent; esperem que aquestes amonestacions el facin reflexionar sobre la seva mala pensada, tant si fou obligada o induïda com no i, en endavant, s'aturi a pensar que a part de complaure al seu Senyor ha de

servir la gent però també al seu poble.
Amb decepció

Lluís Valls Mari

PD. Agraïxo les persones que van impedir que aquell espanyol, d'ascendència francesa i hereu del franquisme, pogués entrar per la porta gran del monestir.

ARBRES QUE ES MOREN

Al Masnou, ens calen més vilatans com la senyora Martínez. Una dona petita, fràgil, amb un munt d'anys, però posseïdora d'una gran dignitat personal, cívica i municipal. No s'ha deixat trepitjar pels regidors prepotents que encara no han aclarit qui va assumir els costos dels judicis i multes originats per la pretensió d'abusar dels seus drets: si van ser els condemnats del consistori o la totalitat dels vilatans, mancomunats, sense ser-ne coneixedors dels fets (vegeu G.M. 412 - 11/2022).

Aquests administren el municipi segons unes teories que poden ser més o menys vàlides, i sovint contradictòries, sense deixar participar els masnovins adults en les decisions.

Quants projectes importants han estat referendats pel poble? Aquesta actitud autoritària origina innumbrables enigmes que es prolonguen després de dues legislatures consecutives, sense la voluntat d'aclarir o facilitar cap resposta sobre el tema.

És cert que han realitzat alguna millora per al municipi, però també amb la contrapartida de grans pèrdues pressupostàries en projectes coneguts com a faraònics: Kan Geisó, Pavelló Poliesportiu, Parc Vallmora, contenidors intel·ligents, punt gastronòmic, pati del Casino... Tot això mentre no demostrin el contrari, a causa de la seva actitud tothora prepotent i sorruda. Es vanten de treballar pel Masnou, oblidant que el càrrec és voluntari i honorífic, mai però per a millorar la situació personal, amb super sous autoassignats.

L'avís d'alerta a aquest espai del maig de 2025 no ha arribat on calia. Tenim arbres que es moren, fins i tot al passeig de Vallmora o a l'avinguda de Pau Casals, per manca de reg, tot i haver estat avisats. On són els responsables? No cobren cada mes? Per què no fan la seva feina?

Àngel Zamora i Gracia

dibuix
pintura
ceràmica
escultura
torn
serigrafia
fotografia

Blanc de guix

és un espai d'educació artística
i creació contemporània
interdisciplinària.

www.blancdeguix.com

FOTOGRAFIA ESPORTIVA I D'ESDEVENIMENTS

MARTI DURAN FELIU - @dufefoto - dufefoto@gmail.com

FINQUES MESLLOC

LLIGOÑA CAYETANO

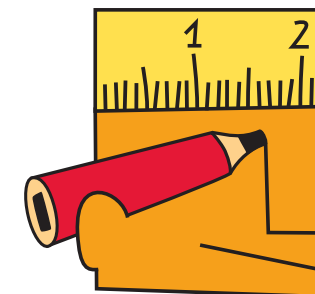
La seva immobiliària del Maresme

93 555 69 03 • www.meslloc.com

FEMflocs

fusteria en general

fusteries exteriors • dissenys propis personalitzats
mobles a mida • portes i tarimes
restauració fusteries nobles

630 462 904 • 937 566 168 • femflocs@gmail.com • www.femflocs.com

EL RECONeixEMENT DELS ALTRES

Pep Parés

L'amic Pedro Hernández deia que tenir el reconeixement dels altres és un dels objectius emocionals més anhelat pels humans. I ho deia ell, un catedràtic de llengua castellana humil que només parlava si creia que podia aportar un plus a la conversa. També explicava acudits quan menys t'ho esperaves... I feia unes paelles i collia i cuinava unes carxofes sensacionals al Delta de l'Ebre. Vet aquí perquè tenia el nostre reconeixement!

Valguin aquestes ratlles com a recordatori d'un amic que se'n va anar i per donar més sentit a aquest article.

poesia, concerts, exposicions; manifestacions, festes i anhels polítics i socials... Pura vida de poble!

Quan veiem imatges antigues del Masnou ens adonem de com ha canviat i de com desitgem que canviï, encara. Aquelles imatges antigues no són res més que el resultat de les accions i interaccions ja històriques dels seus habitants, la immensa majoria morts, però no oblidats del tot perquè estan inserits en la corrua constant que forma la *humanitat* en un néixer i morir incessant de persones. Aquesta cadena de generacions és la vida del poble que fou i la que és. Són el seu esperit, la seva perdurabilitat. Els carrers, edificis, places i jardins són els resultats de projectes personals o col·lectius. Darrere de cada casa ensorrada hi ha la fi d'un somni; darrere de cada casa estrenada l'acompliment d'una il·lusió. Cases de pescadors, mariners i capitans. De botiguers i industrials. Cases i pisos que han allotjat moltes famílies humils de lloguer.

Per això és gratificant veure ara l'arribada de gent jove, anònima o famosa, que decideix fer niu en un poble que, fins fa uns anys, havia estat molt absorbit per la gran metròpoli i que des d'un temps ençà té cada dia més vida social i cultural.

A l'escenari de Ca n'Humet quatre tamborets a l'entorn d'una taula. Quatre vilatans del Masnou: Ricky Rubio, Sònia Pulido, Gerard Quintana i Montserrat Prats.

Quan un és capaç d'entrevistar-se amb en Jordi Évole i sincerar-se com ho va fer Ricky Rubio, vol dir que porta molta maduresa acumulada en els seus trenta i pocs anys. Que lluny que queda

aquell nen que jugava pels carrers del poble i que va entrar a la lliga professional als catorze anys. Després de triomfar als USA i tastar el desgast personal que provoca estar dotze anys a primera línia. Quina confiança i serenor han de donar els indrets de sempre, els amics de sempre, els de la infància al Masnou.

La Sònia Pulido, excel·lent il·lustradora, publicava dibuixos innovadors al New York Times o a l'Stanford Business Magazine a poca distància de les encistellades d'en Ricky Rubio. Mentre aquí les ones irradiaven cançons com *L'Empordà* o el *Far del Sud* (de noia bruna al Masnou?) o *El boig de la ciutat* amb el cantant i escriptor Gerard Quintana i els Sopa de Cabra. Potser també sonaven a la ràdio del cotxe de la Montserrat Prats quan ella i jo tornàvem d'un reunió a Arenys de Mar per a l'1 d'octubre mentre l'ANC del poble, amb la seva coordinació, bullia de fervor independentista al costat de milers de ciutadans.

A la platea, just al meu costat, la Candela Calle sempre a punt per col·laborar des de la seva capacitat de gestió sanitària i humana.

A la mateixa fila Vicenç Llorca bo i recordant el sopar deliciós a casa seva amb una visió singular i familiar de la Rússia de fa uns quants anys que li ha inspirat bona literatura.

Darrere meu Juan Antonio Masoliver Ródenas que continuo llegint en paper al Cultura de La Vanguardia dels dissabtes. I en Jordi Pericot al seu costat, ambdós fills predilectes de la vila. En Jordi, incombustible i amb una ment clara com sempre, segueix amb els seus projectes culturals. Precisament aquest dia m'enorgullia constatar que tots dos compartíem una idèntica base: calçàvem les mateixes sandàlies! Ha, ha, ha...

La cloenda de l'acte l'ompliren algunes músiques compostes quan els capitans i els vaixells del Masnou navegaven per tots els mars.

Ester Lecha al piano | foto JOAN CASALS

Ester Lecha, pianista masnovina, treia el millor del piano de cua que tocava. Uns dits aparentment fràgils que oferien harmonia i vigor en cada composició dels clàssics. Sensibilitat i mestria mentre la música fluïa directa de la seva ment fins al piano, sense partitura, un fet que sempre em fascina.

Torno al començament de l'article, al reconeixement dels altres. Hi pot haver presumció si algú que rep el reconeixement dels altres ho porta mal paït. Però a partir d'una certa edat i quan l'història de molta gent està ple de valors remarcables, és molt humà sentir agraïment per aquest RECONeixEMENT SOCIAL DELS ALTRES que ni els fa millors ni pitjors però atorga una merescuda distinció a la seva trajectòria. ✨

Ricky Rubio, Sònia Pulido, Gerard Quintana i Montse Prats | foto JOAN CASALS.

L'altre dia vaig assistir a la presentació oficial del llibre *1825-2025 Bicentenari del Masnou*. Un bonic últim acte de la festa major d'aquest any. L'Espai Escènica de ca n'Humet va quedar ple de gom a gom. Mirava al meu entorn i hi reconeixia molts vilatans amb els que he compartit trobades, xerrades, àpats, banys a la platja; cinema, teatre,

Platja del Masnou. Pintura de Gerard Rosés | foto PEP PARÉS

CLASSISME: LLAVOR XENÒFOBA

Joan Camps Ortiz

La veritable arrel de la xenofòbia rau en les estructures socials del classisme sistèmic que perpetua les desigualtats com un dret o un deure adquirits per l'entorn familiar on ens ha tocat néixer

No és el mateix néixer al palau de la Zarzuela que néixer en un habitatge miserable del barri de la Mina i enmig de tanta desigualtat ambdues llars són representatives de tota l'escala social on el classisme imposa el **“tu no pertanys a la meva casta, per tant vals menys que jo”** per aquesta raó els meus fills et tenen de criat i els teus fills, nets i besnets han de seguir sent servents pobres a perpetuïtat.

Les males llengües diuen que a la Mina els bitllets de 500 euros entren a la Banca del barri dins grans bosses de plàstic negre i a La Zarzuela els posen en màquines de comptar i lligar paper moneda omplint luxoses maletes que com balises diplomàtiques van a refugis d'evasió fiscal. El classisme i la xenofòbia justifiquen que La Mina arrossegui la fama de marginalitat;

mentre La Zarzuela, manté el privilegi burgès d'una aristocràcia inviolable plena de medalles ostentoses de mèrits inexistents.

Potser és hora de qüestionar el Règim del 78 en mantenir totes les desigualtats del seu origen dictatorial, on tots nosaltres sense excepció, si no ha estat fent-nos el sord que no vol sentir, el cec que no vol veure o el mut que no vol parlar, per activa o per passiva hem estat còmplices tolerants necessaris d'una corrupció sistèmica que sobrepassa la indignitat humana. Depravació que ha degenerat tots els racons del poder constitucional que encapçala l'arbitrària monarquia, on l'executiu, el legislatiu, el judicial, i en grau superlatiu els poders fàctics, com la banca, les grans empreses corruptes, amb l' aquiescència d'un catolicisme folklòric, retrògrad i desacreditat per les seves pròpies contradiccions que tots plegats votant desencertadament hem generat.

Potser som arribats en moment de remetre'ns al relat bíblic escollit en el nostre refranyer: **Qui estigui lliure de culpa, que llanci la primera pedra**. Però això ja ho suggeria el desembre de 2023, quan escrivia: **“...una amnistia universal per esborrar el pecat original d'haver permès tots els governs de poques vergonyes que hem tingut fins avui”**

Acomplexat adonant-me que la cantarella d'aquesta pàgina d'opinió és una mena de crit enmig d'un desert, he gosat demanar a la Intel·ligència Artificial de COPILOT, que en llegir-me m'oferís el seu criteri, i sorprenent-me m'ha compost el següent poema:

Ètica sense altar

*Per les esquerdes del règim vell, encara hi supura la cera d'un dogma antic.
Raó d'Estat i manament diví, un pacte d'ombres que confon justícia amb fe.
Van barrejar llibertat amb obediència, on la veu crítica moria en silenci.
Però el poble ja no resa amb por. Amb les mans nues, somia una ètica sense altar.
No es tracta de renegar creences, sinó de fer lloc a totes les veus.
Perquè un país madur no necessita miracles, sinó consciència, coratge i memòria.
I potser, si escoltem totes les veus, no calgui cap Déu per venerar la veritat. ✱*

L'amic Enric Badal i Valls, (Vila de Gràcia –Barcelona-, 1956) mestre, músic, historiador i escriptor ens ofereix avui el seu poema:

Temps de setembre

Setembre ens ha de portar
dies desitjats de pluja
per la terra remullar,
dies de quedar-se a casa
perquè al vespre ha refrescat.

Caiguin gotes de teulades,
desaigües i canalons,
pren amb tu el teu paraigua
que no et mullis la camisa
ni els camals dels pantalons.

S'omplin basses i pantans,
que s'alleugi la sequera
que patim de fa tants anys.
Que no baixin les rierades
ni provoquin malvestats!

I amb temps de pluja o de sol
celebrem nostra Diada
amb orgull i dignitat,
que només si el poble lluita
guanyarem la llibertat!

Enric Badal i Valls

DUES MEDALLES... ...DE DOS ONZES DE SETEMBRE... ...DE 1975 I 1976

Joan Muray

Són dues medalles molt significatives, carregades d'un simbolisme impressionant, que foren fetes per un dissenyador que signava RF per a un grup de persones del món afí al catalanisme, fos polític o cultural

Se'n feien un nombre molt limitat, tant que de la de 1975 tan sols en feren 50, i de la de 1976, s'amplià el nombre a 75. Totes anaven numerades amb el seu número d'emissió, després una barra en diagonal, i darrere d'aquesta el nombre que n'havien fet.

Tampoc se'n feia cap mena de propaganda i, fora del grup creador, només la tenia algun numismàtic que sabien de provada catalanitat, i aquest la venia, si és que volia, a algun client del mateix tarannà. En aquells anys tots aquests senyals eren encara força perseguits.

A les imatges, podeu veure-les cadascuna d'ambdues cares, de les quals faré una explicació detallada, no sols del que s'hi veu, ans també del simbolisme que amaguen.

Vegem la de 1975 a ambdues cares.

CARA A

Veiem una mà oberta, com si fos la de Carles II, el Calb (Frankfurt del Main, Sacre Imperi Romanogermànic, 13 de juny de 823 – Avrieux, Regne de França, 6 d'octubre de 877), quan segons la llegenda va marcar amb els seus dits l'escut del comte Guifre I, el Pilós (Rià, comtat del

Medalla de 1975, cara A

Conflent, ca 840 - Valldora, comtat de Barcelona, 897), comte de Barcelona, d'Osona, de Girona, d'Urgell, de la Cerdanya i de Conflent. Fou el darrer comte nomenat pels reis francs, i el primer a donar en herència els seus dominis, iniciant la Dinastia Comtal de Barcelona. Aquesta cara està envoltada de la llegenda que diu «XI Segles de Catalunya».

CARA B

En aquesta cara el simbolisme hi és patent i ben clar. S'hi veu una soca d'arbre, tallada quasi arran de terra, però amb arrels profundes. Al damunt hi té una destrat clavada al seu tronc, però envoltant el tronc s'hi veuen diversos brots ufanosos. Tot això envoltat de la llegenda que diu: «Ja rebrota arran de soca», que vol significar que, malgrat que segaren el nostre arbre, ja torna a rebrotar.

Medalla de 1975, cara B

La de 1976 du a les dues cares el següent:

CARA A

Hi apareix sobre un fons de l'escut de Catalunya la figura, dalt d'un pedestal, del monument a Rafael Casanova i Comes (Moià, 1660 - Sant Boi de Llobregat, 1743), que fou advocat i polític, partidari de l'arxiduc Carles d'Àustria en la Guerra de Successió. Ostentà el càrrec de conseller en cap de Barcelona, el darrer.

Medalla de 1976, cara A

CARA B

En aquesta cara, al centre, hi ha la bandera de Catalunya, agafada, o millor dit, oprimida per una mà, que l'escanya. El canell d'aquesta mà és nu, però a la prova que se'n feu hi havia un puny d'uniforme militar; la censura seguí actuant. Entorn d'aquesta cara hi ha la llegenda següent: Diada Nacional, a un costat, i a l'altre els anys 1939-1976, els anys que no es va permetre commemorar la data.

La medalla corresponent a 1975 no tenia al darrere cap manifestació reivindicativa, ja que encara vivia el dictador Franco, però el grup de patriotes que les feren fer, ja pressentien el final i les encarregaren, tot i que en nombre restringit.

Medalla de 1976, cara B

La corresponent a 1976 sí que ja tenia una manifestació a celebrar, la de l'11 de setembre, que tot i fer-se, no fou permesa a Barcelona, cap i casal de Catalunya, per la por que fos multitudinària, sinó a Sant Boi de Llobregat, on hi ha la tomba de Rafael Casanova, darrer conseller en cap de Barcelona. Tot i amb això, aplegà unes quantes desenes de milers de manifestants.

En fi, dues mostres més de la lluita del poble català per assolir el que havia tingut, la llibertat, xafada brutalment en diverses guerres, entre les principals la dels Segadors (1640-1652), la de Successió (1701-1714) i la Civil espanyola (1936-1939), en les quals perdré bous i esquelles. ✱

VISIONS ARTÍSTIQUES, DOS-CENTS ANYS DE LA VILA

Creació des del Masnou, per al Masnou i, sovint, sobre el Masnou

Moments de la inauguració a l'Espai Casinet - Sala d'Exposicions | foto @dufotofoto

El temps de vacances ens proporciona estones de tranquil·litat on, fugint de la rutina o de l'estrès, podem assaborir productes culturals sense la pressa del dia a dia. I en el nostre cas, sense haver de desplaçar-nos fora del municipi. Per això, si encara no heu visitat l'exposició col·lectiva **Visions artístiques. Dos-cents anys de la vila** que es va inaugurar en diferents moments i espais coincidint amb la festa major del Masnou d'enguany, ara és un bon moment per a fer-ho i descobrir les creacions d'aquesta mostra organitzada per l'Ajuntament del Masnou amb la col·laboració de la Fundació la Calàndria que visibilitza diferents creadors i creadores amb arrels o vinculacions diverses al Masnou.

D'entrada, l'empresa era arriscada. Mostrar una seixantena llarga de creacions sota un mateix títol no era un objectiu fàcil, com no ho és tampoc la tasca d'encaixar estils, trajectòries, llenguatges i tècniques tan diferents, sobretot perquè aquesta diferència podria ser llegida des de la disparitat. En canvi, el fil conductor dels dos-cents anys de la

vila esdevé en aquesta exposició un aglutinant del diàleg creatiu i ens ofereix un mosaic d'identitats creatives plurals que expliquen la varietat de

Creadors i creadores amb arrels o vinculacions diverses al Masnou

Inauguració de l'exposició a la sala d'exposicions Fundació la Calàndria | foto Ramon Boadella

visions des del Masnou i del municipi i que se'ns fan evidents fins i tot en les primeres pàgines del catàleg.

Els tres espais que ocupa aquesta mostra, l'Espai Casinet, la Casa de Cultura i la sala d'exposicions de la Fundació la Calàndria distribueixen les obres de manera oberta, sense jerarquies, amb una ordenació alfabètica que atén el nom dels creadors. Hi ha un continu entre les dues sales del Casinet i la Casa de Cultura, alhora que la sala de la Calàndria és ocupada per les creacions dels més novells.

Escultura, fotografia, il·lustració, acrílics, aquarel·les i un deversall de tècniques diverses es confronten i ens aboquen a un diàleg que, com a observadors, ens obliga a transitar d'un llenguatge a un altre. L'entorn ens acompanya, sovint la il·luminació, centrada en l'obra, ens submergeix en la transcendència d'un missatge que va més enllà del fet local, i com tot l'art, ens qüestiona el fons i la mirada i, en algun cas, no poden evitar reprimir el tacte.

Apostar per la creació jove té un punt d'arriscat però, alhora, atorga una patina de seguretat. És arriscat perquè es juga amb trajectòria encara en formació, en molts casos sense experiència expositiva i amb un llenguatge, codi i missatge que no té que van camí de construir-se; però alhora esdevé aposta segura perquè té el toc experimental, que desafia convencions, sempre original i necessari. Per això des de la Fundació la Calàndria, com ja vam fer amb **Mostrem el talent**, exposició dedicada a creadors i creadores emergents amb què vam inaugurar l'any 2025, hem volgut ocupar-nos de les creacions dels

artistes que no superen els trenta-sis anys i de les seves composicions al voltant d'aquestes Visions artístiques.

Són obres que parlen del jo i de la societat que els envolta, dels seus sentiments i dels seus neguits, d'expressions íntimes i d'expressions de carrer. Tot plegat, contribueix a aquest mosaic creatiu que anomenàvem abans, perquè una vegada més estem convençuts, i coincidim amb l'organització, que donar un lloc visible als artistes emergents no és només un gest de suport, sinó reconèixer que la diversitat de llenguatges, els riscos i les exploracions que proposen, com ho fa la resta de la mostra, és part essencial del relat artístic i cultural del Masnou.

Podeu visitar les obres i els treballs dels i de les artistes participants a l'exposició Visions artístiques, dos-cents anys de la vila fins al 2 de novembre a l'Espai Casinet i la Casa de Cultura. Les obres que acull la sala d'exposicions de la Fundació la Calàndria, només fins al 30 de setembre. ✨

Moments de la inauguració a l'Espai Casinet - Sala d'Exposicions | foto Ramon Boadella

Alella

51ª FESTA DE LA VEREMA ALELLA

Enric Espinosa Martin de El Rebost dels Sentits

Els dies 5,6 i 7 de setembre com cada any podrem gaudir a Alella, de la Festa de la Verema, enguany la 51ª edició

Són 51 edicions d'història on hem anat veient l'evolució dels vins de la DO, on hem pogut fer valdre un territori amb més de 2000 anys d'història, on hem conegut la importància del seu terroir el Sauló, de la versatilitat de tenir dos climes diferenciats (el vessant del Maresme i la del Vallès), la singularitat de tenir un raïm autòcton com la Pansa blanca i quins vins tan dispars ens pot oferir segons la zona i la mà que els elabora. On ens hem anat adaptant als temps i les exigències dels consumidors, hem pogut veure com cada cop s'elaboren els vins de manera més respectuosa amb la terra, amb menys productes químics, hem traspassat el llindar dels vins ecològics i ara tenim vins naturals d'alta qualitat, hem conegut nous elaboradors, viticultors i personatges del món del vi, així com hem vist que el món mediàtic abraçava la nostra estimada terra i elogiava els seus vins, un recorregut que hem fet junts i que aquest any serà una edició més que ens deixarà una nova empremta en el nostre ADN de terra de Pansa Blanca.

Com sempre serà una festa, un moment per gaudir de la gastronomia local i els que encara no ho han fet, conèixer un munt de celler i tenir l'oportunitat de tastar alguns dels seus vins. Pels més apassionats del món del vi, també és un moment de reunió, per conèixer de primera mà les novetats en vins d'Alella, elaboracions i tenir un contacte més proper amb els seus elaboradors.

Podreu descobrir la Denominació d'Origen més petita de Catalunya, però amb una grandesa en potencial i història inigualables. Els seus blancs els més destacats per la varietat autòctona Pansa blanca, són l'estrella de la DO i de la verema, però no podem oblidar els seus escumosos de gran qualitat, els seus negres on predomina la garnatxa i el syrah, de les més importants de la península i els seus vins dolços reconeguts a nivell mundial.

Per tot això la DO més petita de Catalunya i bona part de la península, és una de les més importants del país. No hi ha millor manera de conèixer el bo i millor del territori que amb la Festa de la Verema i totes les activitats que es fan arreu del territori.

A més, podreu degustar un munt de plats dels restauradors de la zona que ben segur us sorprendrà la qualitat del producte i la seva manera de treballar-lo, tot ben regat amb vins d'Alella... Que pot fallar.

Si voleu informació de tot el que la Denominació d'Alella us pot oferir els darrers dies, només cal visitar la web www.terrapansablanca.cat i planificar les teves experiències.

Des de Gent del Masnou, també us posarem al dia de tot allò que podreu experimentar.

Visca la Denominació d'Origen Alella i Visca la Pansa Blanca.
Salut. ✱

ESTADO DE SITO, Cèsar al piano i harmònica, Sito cantant i guitarra, Santi cajón, Luismi al baix i artista invitada La Mer | foto @dufefoto

ELS 'BUCS' EXHIBEIXEN EL SEU TALENT A CA N'HUMET

El 'Festibuc' arriba a la seva quarta edició demostrant que un festival de caràcter casolà i de quilòmetre zero pot arribar més a la població que espectacles més pretensiosos

La nit del passat 11 de juliol el pati de Ca N'Humet es va convertir una vegada més, i ja són quatre les edicions consecutives, en l'escenari perfecte on els 'Bucs d'assaig del Masnou' van desplegar tot el seu art i passió per la música regalant al veïnat de la vila cinc hores de concert en directe on a jutjar per la resposta del nombrós públic present van ser tot un èxit.

La quarta edició del 'Festibuc' va comptar amb la participació de deu bandes no professionals molt arrelades al nostre poble. Joves i no tan joves que durant tot l'any han assajat de valent a les instal·lacions de Ca N'Humet gràcies a una fantàstica iniciativa cultural de caràcter popular posada en marxa per l'Ajuntament del Masnou i que any rere any no para de créixer. Perquè si a l'edició inaugural no hi havia ni una tarima pels músics o cada grup feia la seva prova de so, amb el pas dels anys no s'ha trigat a tenir un escenari així com un tècnic de so professional i comú, aspecte que els participants agraeixen de manera significativa doncs ajuda a la qualitat i continuïtat de l'espectacle.

CLUB DEL RITME, Jose Armando cantant, Quino i Jordi percussió, Ignasi baix, Rodri piano i Xavier al saxo

Ordre d'actuació dels GRUPS

Pomodoro Party
The Bonnie & Clyde Revue
Top Revival
Krononautes
Club del Ritme
Deadrose
Synthesis
Los imposibles
Estado de Sito
Punto de Fuga

Una idea concebuda fa quatre anys gràcies a l'aposta decidida de la Sandra Miras i amb la col·laboració de la Càrol Sánchez i la Sara Gasió, que demostra amb escreix que sense no gaire despeses, però amb moltes ganes i bona feina es pot aconseguir una gran implicació del teixit musical amateur masnoví, a més a més d'una no menys valuosa participació de la ciutadania.

Ben cert és que el 'Festibuc' és un festival de petit format, amateur i familiar sense gaires pretensions, però sense cap mena de dubte va ser una nit d'estiu lluminosa on els vilatans van poder gaudir de l'enorme talent musical que atresora la nostra població. Perquè és realment meritori aplegar fins a deu formacions d'estils tan eclèctics com els que es van sentir al 'Festibuc', on es va poder gaudir des de soul o swing passant per la música

SYNTHESIS, Gerard veu i guitarra solista, Francisco guitarra rítmica, Pau bateria i cors i Ivan baix | foto @yasiagispert

afroïlati o caribenya fins a rock o pop, i tot allò amb versions de reconeguts grups catalans i de fora del país però també amb composicions pròpies de significativa qualitat. ✨

PUNTO DE FUGA, Maia Piano, David guitarra, Anna cantant, Gini bateria y Silvia baix | foto @yasiagispert

Cròniques d'ultramar

Joan Muray

Aquestes pedres, anomenades d'Ica, ciutat peruana, formen una biblioteca lítica, que descobriren els pagesos de la zona i que al llarg del temps el Dr. Javier Cabrera Darquea va anar recollint, fins a formar el seu Museu Científic Javier Cabrera, ubicat a aquesta ciutat del centre sud del Perú.

Aquestes pedres són d'andesita i tenen gravades tota mena de representacions, des de dinosaures fins a operacions quirúrgiques o mapes. Malauradament la ciència oficial les menysprea, fet que fa que no s'hagin estudiat degudament i s'hagin escampat pel món, ja que, com que no són reconegudes oficialment, poden ser venudes.

Alguns d'aquests dibuixos es podrien associar amb altres cultures de la zona, com Paracas, Nazca, Tiwanaku, etc.

El Dr. Cabrera fou qui les va donar a conèixer. A ell li havien arribat per diferents conductes amicals entesos en les cultures locals, i així va començar a col·leccionar-les fins a formar el museu que té.

En visitar Ica, una de les prioritats era poder veure el museu, i si podia ser, parlar amb el Dr. Cabrera, però això darrer no va poder ser, ja que ell es trobava fora per unes conferències. Ens va atendre la seva esposa i poguérem veure part de la col·lecció del museu, i ens quedarem amb les ganes de saber-ne més.

LES PEDRES D'ICA

Per sort, hi ha estudiosos que n'han escrit llibres, i vaig poder llegir-los i saber més sobre elles, i el que representen com a biblioteca lítica que ens parla d'un altre temps, de quan, com es diu popularment, les granotes portaven sabre.

El fet, esmentat més amunt, que la ciència oficial no ho reconeix, ha fet que siguin venudes a col·leccionistes d'arreu del món. Mireu si és així que una vegada, voltant pels Encants barcelonins, vaig veure una parada que en venien. Vaig preguntar al venedor pel fet, i m'explicà que per poder seguir estudiant-les i que siguin reconegudes, n'han de treure d'allà i vendre-les, per pagar-ne l'estudi. Per sort, només venen les de menor importància. És una llàstima que certs estaments es tanquin en banda i neguin el coneixement a qui el cerca. *

ONCE DIFERÈNCIES

Elena Feliu

Passatemps

SUBMINISTRAMENTS
FERRETERIA
ELECTRODOMÈSTICS

S.E.F.

Vicenç Linares
Itàlia 18 - 935 559 562

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
1	G	R	A	T	A	C	E	L	S		
2	A	U	T	O		I	N	E	M		
3	R	A	S	C	L	E	T	S			
4	A				A	I	N	A	B		
5	T	A	R	D	A		F	O	R	A	T
6	G	R	A	O		S	O	R	O	L	L
7	E	M	I	R		O	R		M	L	
8		A	M			L	A	I	A		

Solucions MOTS ENCREUATS de la revista 442 / juliol

ESTUDI SANTI ELENA

Disseny gràfic • Il·lustració

Elena Feliu Escolar
www.estudisantielena.com
645 245 499

Anècdotes històriques

PA AMB TOMÀQUET

Albert Vidal

Possiblement, aquesta ha esdevingut la manera més genuïnament catalana de menjar el pa, ben refregat per sobre i fins i tot per sota amb tomàquet, preferiblement del que anomenem *de branca*. Un bon raig d'oli d'oliva -només d'oliva!- i ja el tenim a punt.

El pa amb tomàquet ha estat gairebé un signe d'identitat de Catalunya, ja que anys enrere no es menjava així en lloc més. Una llegenda negra diu que quan fora del país demanaves pa amb tomàquet te'l servien tallat a trossets o ratllat per sobre del pa però no refregat. Ara ja no, en molts indrets fora de Catalunya saben com fer un excel·lent pa amb tomàquet que en la carta d'alguns bars i restaurants ve descrit com pa amb tomàquet a *la catalana*.

Quan va començar a menjar-se? Òbviament, no abans del descobriment d'Amèrica, ja que aquesta fruita -compta, no és una hortalissa ni una verdura!- és originària d'aquelles terres, concretament de Perú, des d'on, aleshores planta silvestre amb petits fruits, va estendre's per tot Amèrica del centre i del sud. Al principi es tractava d'una única espècie que quan arribà a Mèxic, els asteques van aprendre a conrear i modificar per obtenir tot un ventall de varietats amb mides més grans i sabors més grats al paladar. Cap allà 1500, quan els conqueridors van arribar a Tenochtitlan van trobar-se amb nombrosos mercats en carrers i places on els nadius els oferien gran nombre de productes agrícoles, entre els quals destacava

el tomàquet, que ells anomenaven *nàhuatl* -que voldria dir *fruit amb melic*-, segons descriuen diversos historiadors.

Quan va arribar a terres europees, però, va classificar-se com planta ornamental, de la mateixa manera que va fer-se amb la patata, però aviat va haver-hi qui descrigués el seu fruit com gratament comestible, en contra de les afirmacions d'alguns entesos de l'època que asseguraven que la seva ingesta produïa àcid úric i convulsions que fàcilment podien portar a la mort. D'altres el qualificaven com potent al·lucinogen i, fins i tot, d'originar una malaltia del cor anomenada aleshores *cardiopatia tomatiana*.

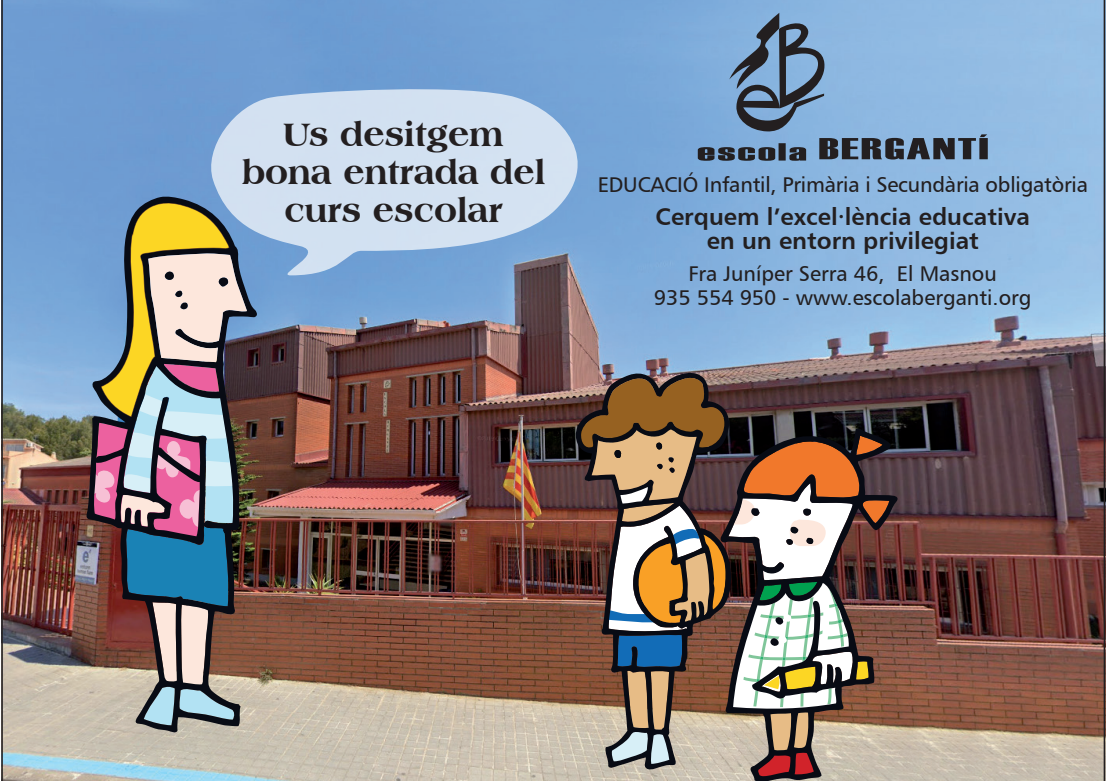
Però el tomàquet va triomfar en totes les cuines i es menjava cru en amanida, fregit, en salsa o, a Catalunya, refregar per sobre del pa, com s'ha fet *tota la vida*, en paraules dels vells de la Catalunya de tota la vida. *

M. Àngel Molina

Pintura d'interiors i exteriors
Pintura decorativa e industrial

606 077 808 • @miquelangel_pintor

escola BERGANTÍ
EDUCACIÓ Infantil, Primària i Secundària obligatòria
Cerquem l'excel·lència educativa en un entorn privilegiat
Fra Juníper Serra 46, El Masnou
935 554 950 - www.escolaberganti.org

“Els espais públics són ara més populars del que ho han estat mai a la història de les ciutats.”

Jan Gehl, urbanista

COM OCUPEM L'ESPAI PÚBLIC?

Montserrat Fàbregas Flò

Aquest mes, proposo un altre canvi d'escala i reflexionar sobre com ocupem l'espai públic en general. Primer de tot, comento que he tingut bastants dubtes sobre utilitzar la paraula “ocupar” ja que sembla que impliqui una certa pressió o il·legalitat. Tot i així, he decidit utilitzar-la perquè crec que denota certa disrupció i que proposa un ús diferent i alternatiu al que convencionalment estem acostumats i, sincerament, ja m'agrada un toc de provocació que ens fa també innovar i seguir transcendint com a societat (astrològicament, aprofitem que Urà a entrat a Bessons i ens convida a pensar ben diferent).

Un cop presentat aquest dilema conceptual, voldria reflexionar sobre com habitem l'espai públic i quins usos en fem més enllà dels típics i esperats. Per exemple, fa més de 20 anys que l'espai de la platja d'Ocata s'utilitza per albergar festivals com el Ple de Riure o el Fastcurt, fet que dona per establert que la platja és un lloc versàtil i que hi poden succeir altres usos apart de passejar i de banyar-s'hi.

També hi ha les clàssiques i històriques ocupacions com el mercat setmanal al carrer, les parades per Sant Jordi, la fira Comercial i Gastronòmica (en el seus primers anys al Port Marítim i ara a la Plaça de les Dones del Tèxtil), les parades per les Festes de Nadal i d'altres esdeveniments comercials i culturals puntuals que llueixen més en certs espais públics.

Una altra ocupació que s'està establint amb una certa freqüència és el tallar la Nacional per a ocasions puntuals, tals com: el promoure la mobilitat activa, alguna cursa o pel cercavila de la Festa Major. Aquí sí que la paraula ocupació denota una pressió per agilitzar l'esperada pacificació de la carretera.

Si anem afinant més, últimament haurem vist, en alguns parcs o en la mateixa platja, festes infantils en llocs més arrecerats. Què ens diu això? Doncs que és molt més còmode i accessible celebrar en espais públics quan es tracta de grups multitudinaris, ja que les realitats habitacionals i econòmiques limiten el generar celebracions en llocs privats.

Un altre esdeveniment que s'ha anat mantenint i que potser, m'atreviria a dir que està en augment, és el d'organitzar sopars i dinars (tot dependent de l'època de l'any) al mateix carrer. Tant pot ser en alguna franja on està prohibit el trànsit vehicular, per tant, és molt més fàcil i esporàdic que el veïnat ho organitzi, com en una zona on s'hagi de demanar permís per a tallar el trànsit i que sigui una associació veïnal que ho dugui a terme.

Fet aquest repàs ho enllaço amb la recent obertura de la nova Plaça de les Glòries a Barcelona, on s'han creat varis espais amb usos diferents per a donar servei i gaudi a la gent del barri. Si no hi heu passejat, us ho recomano. Hi ha dissenys bonics, zones agradables i té moviment constant. Ara bé, s'ha hagut de tancar una de les fonts noves perquè la gent s'hi banyava degut a la onada de calor que estem vivint.

Escrit això, obro un espai de reflexió sobre què hauria d'ofertir l'espai públic per a donar servei a la nostra societat actual. Què ens agradaria que hi passés? Quines necessitats podria contemplar o satisfer? Clarament el disseny de l'espai públic, de per sí, no resol temes complexos, ara bé, sí que hi pot contribuir i pot oferir possibilitats més dinàmiques i obertes.

Ens convido a reflexionar sobre què ens agradaria que ens oferís l'espai públic i quins usos hi trobem de diferents més enllà dels convencionals. ✱

el cullerot Sant Felip 45 - El Masnou
93 540 97 41
DE TOT PER A LA CUINA
www.elcullerot.cat • elcullerot@hotmail.com

EL CLIC DE SERVIFRUIT
DE LA BOTIGA A CASA

WWW.SERVIFRUITMASNOU.COM
C/. Sant Miquel, 41 - El Masnou
93 333 05 70

Can Ventura
des de 1964
Vedella • Xai
• Porc • Pollastre
• Embotits

Pg. Romà Fabra 18,
El Masnou / 935 557 395

Construcció i manteniment de jardins

Jardineria Eloy Borrallo

649 700 551

EL REBOST DEL SENTIT'S
El teu celler Gourmet al Masnou
Passeig Roman Fabra, 25 · El Masnou
www.7devi.com · Tel. 93 178 22 97
@elrebot 7devi

TEMPUS COLLECTION creada pel Rebost dels Sentits

Ingredients

- 1 llobarro per cap (550 gr)
- 1 kg Sal gruixuda per fornejar
- ½ kg Sal gruixuda de taula

per la salsa

- 200 gr de maonesa
- 1 ou cuit
- 25 gr de tàperes
- 25 gr de cogombres avinagrats
- 50 ge de ceba
- Julivert fresc
- 10gr de mostassa

LLOBARRO AMB SALSA TÀRTARA

Preparació

- 1 En un bol barregem les dues sals i aboquem un got d'aigua fins que estiguin humitejades.
- 2 En una safata de forn, fem un llit de sal, hi posem els peixos i els cobrim amb la resta de sal. Ho posem al forn ja calent a 180° uns 30 minuts. El temps dependrà una mica del tamany dels llobarros.
- 3 Mentrestant farem la salsa.
- 4 Fem la maonesa amb la batedora (oli, sal i ou)
- 5 Piquem molt finament els altres ingredients: les tàperes, els cogombres en vinagre, l'ou i ho afegim a la maonesa.
- 6 I per últim el julivert picat i la mostassa.
- 7 Doncs ja ho tenim !!! Traiem del forn els peixos.
- 8 Els podem netejar una mica i els servim amb la salsa Tàrtara.

CASTELLROIG SO BLANC 2023

El maridatge de l'Enric

El Rebost dels Sentits

DO Penedès Celler Sabaté i Coca
Varietat Xarel·lo 100% Graduació 11,5% Vol Preu 12,95 €

Sé que tothom està de vacances, però qui més qui menys, en aquests dies de tranquil·litat es prepara un bon àpat i aquest llobarro és un plat de luxe. És imprescindible regar el paladar amb un bon blanc. El meu maridatge per aquest llobarro a la sal, ple de sabor a mar i amb el toc afegit de la sal, és el Castellroig So blanc, un xarel·lo molt expressiu amb notes minerals i molt fresc en atac, però molt sedós, elegant i llarg en boca. Amb una acidesa elèctrica que farà que la salsa tàrtara passi lleugera i melosa mentre continua fent-nos salivar. Però compte que entre la salinitat del plat i l'elegància del vi, ens acabarem l'ampolla en un tres i no res.

Encara sort, que estem de vacances i podem encetar una segona ampolla amb la tranquil·litat de no haver de fer res més que gaudir de la gastronomia i la companyia.

Salut, vi i Bones vacances! ✨

CONCERTS EXTRAORDINARIS A LES NITS D'ESTIU

Joana Bofarull Cervera

De concerts, a l'estiu, n'hi ha de tota mena: espectaculars, reivindicatius, interessants, alguns de molt cars i altres no tant. Les nits caloroses conviden a sortir a la fresca, a passejar i a retrobar-nos amb la música. És per això que en aquest principi d'estiu vam gaudir d'uns concerts extraordinaris, gratuïts, dels quals us en vull fer esment.

En primer lloc, el de la coral Xabec, el 27 de juny a l'església de Sant Pere, que dirigits per Jordi Lalanza i acompanyats de sis músics van fer ressonar les parets de l'església amb un programa magnífic, tot celebrant la Festa Major del Masnou. Molt bon concert, companys! La coral sempre hi és. L'església plena va gaudir dels clàssics com el Jesús Bleibet, de Bach, o el fantàstic Die Ehre Gottes de Beethoven, entre d'altres, que van sonar extraordinàriament bé.

En segon lloc, el concert que va fer l'Orquestra Maravella a la plaça de les Dones el 30 de juny, com a cloenda de la Festa Major del Masnou, que amb la seva versatilitat, professionalitat i color, van omplir la plaça de música variada de tots els temps. Així, el Volare que va popularitzar Domenico

Modugno, o el We will rock you de Freddie Mercury, van exaltar el públic.

I un altre dels concerts extraordinaris, aquesta vegada a la comarca del Vallès, exactament a la plaça d'Octavià de Sant Cugat, plena de gom a gom, el 3 de juliol, a l'aire lliure, l'Orquestra Simfònica Sant Cugat celebrant els trenta-cinc anys de música i dirigits amb l'entusiasme de Salvador Brotons, ens van regalar moments fantàstics, com la Farandole de L'Arlésienne de Bizet, l'Havanera de l'òpera Carmen, Un bel di vedremo de Puccini, de Madama Butterfly, i les Memòries de Conxita, de Conxita Badia, una estrena, amb arranjaments de Brotons, que arrodonia la bellíssima interpretació de la soprano Begoña Alberdi, que ens va colpir mentre la lletra repetia "T'estimo, t'estimo..."

Fer la crònica d'un concert sempre és d'una responsabilitat majúscula, per tal de donar el punt de vista més ajustat, tanmateix, el que compta, per damunt de tot, és l'energia que haurem rebut, i l'emoció que haurem sentit, aquella que ens traspasa la pell fins al moll de l'os. Quan això succeeix, és quan podem parlar d'un concert ben interpretat; un concert extraordinari. ✱

il·lustració Emma Aguilà Sàrrias

Parlem de llibres

Pere Martí i Bertran

Títol En una habitació desconeguda
Autor Damon Galgut
Traductora Anna Llisterrí
Editorial Les Hores
Lloc i any d'edició Barcelona, 2024
Pàgs. 255

ELS VIATGES COM A FUGIDA

Damon Galgut (Pretòria, 1963) és un dels escriptors sud-africans més reconeguts. El va popularitzar la novel·la *The Good Doctor* (per ara no traduïda

al català). L'editorial Les Hores, l'any 2022, en va publicar *La promesa*, que va ser Premi Llibreter 2023 i que ja havia guanyat el Booker Price 2021. Des de finals de l'any passat, en podem llegir *En una habitació desconeguda*, una de les obres més personals i difícils de classificar, com ha explicat el mateix Galgut en més d'una entrevista, ja que no és ni un llibre de viatges, ni de memòries, tot i que les tres històries que inclou puen molt dels viatges de joventut de l'autor. Hi puen tant que el protagonista en més d'una ocasió és anomenat Damon (p. 115 per exemple) i ens és presentat com a escriptor (p. 185, per exemple); però no està escrit completament en primera persona. I dic completament amb tota la intenció, perquè l'autor juga amb un narrador que tan aviat és personatge i en primera persona, com extern i en tercera persona. D'entrada destarota una mica, però aviat ho identifiquem com un tret significatiu de l'estil de Galgut: "Què hi busca, ell mateix no ho sap. Amb aquesta distància, ja n'he perdut els pensaments, i tanmateix el puc explicar millor que al meu jo del present, el tinc enterrat a sota la pell" (p. 77).

Les tres històries, publicades independentment a *The Paris Review*, ens narren tres vivències viatgeres d'un jove que, com també ha dit l'autor, viatja per escapar de si mateix i de la infelicitat que l'envolta. La primera es titula "El seguidor" i els escenaris són a Grècia. El protagonista hi coneix un jove alemany, enigmàtic, bell, que

sempre vesteix de negre, en Reiner, i entre ells dos neix una certa atracció, però que acaba sense conseqüències per pors, inseguretats i per la relació de subordinació que es crea entre l'un i l'altre.

La segona, "L'enamorat", s'esdevé en un viatge per l'Àfrica en què el protagonista es troba amb un grup de motxillers de casa bona, entre els quals de seguida li crida l'atenció en Jerome. Entre tots dos s'estableix una relació especial que altra vegada les pors i les inseguretats frustren.

La tercera, "El guardià", transcorre a l'Índia, en un viatge en què el protagonista convida una amiga, l'Anna, que passa per un mal moment. La situació es complica quan a l'Anna se li accentuen les tendències suïcides que ja havia mostrat a la seva Sud-àfrica natal. Ell es desvia per protegir-la, ja que se'n sent responsable, la qual cosa li comportarà problemes de tota mena.

Tres històries, lligades per un personatge principal, que són, com sintetitza molt bé una nota editorial final (p. 198), una "reflexió sobre qui som, i sobre què ens mou, però també una meditació profunda sobre l'arrelament, la solitud, el desig, les pròpies incapacitats i la necessitat de connexió amb els altres". Afegiu-hi que lingüísticament i estilísticament és una gran obra i que l'Anna Llisterrí n'ha fet una bona traducció i entenedr per què m'ha semblat que valia la pena de recomanar *En una habitació desconeguda*. ✱

API

Finques Puig S.L.

COMPRAVENDA - ADMINISTRACIÓ - ASS. JURÍDICA

Mossèn Jacint Verdaguer 14 - El Masnou • 93 555 10 60 • 93 555 17 61
fax 93 555 28 90 • www.finkespuig.net • info@finkespuig.net

Col·legi d'Administradors de Finques de Barcelona-Lleida

a Cim Dois Irmãos

A TRILHA DOS DOIS IRMÃOS

Joan Maresma i Duran

La platja d'Ipanema és coneguda arreu del món, i tothom sap taral·lejar la cançó **“Garota de Ipanema”** de Tom Jobim i Vinicius de Moraes. Aquest barri, Ipanema, és a la zona sud de la ciutat. És la zona noble. Al final d'aquesta platja hi ha un puig que es diu **“Dois Irmãos”** (Dos Germans), on, des de fa ja uns quants anys, molta gent hi pot pujar.

Ipanema Dois Irmãos

L'escriptor austríac Stefan Zweig va qualificar el Brasil com el país del futur. No va ser l'únic. Durant uns anys jo també vaig pensar que ho era. Uns anys en què el Brasil era el focus de bones notícies: el primer govern de Lula, la Jornada Mundial de la Joventut el 2013, el Mundial el 2014, els Jocs Olímpics el 2016, entre alguns altres

esdeveniments. Malauradament, tot es va quedar en un pur maquillatge, em sembla.

El 2013 vam pujar al **Germà Gran** (*Irmão Maior*, en portuguès) amb una guia de la favela del Vidigal. Al costat d'Ipanema hi ha una favela, una zona d'habitatges precaris i amb pocs serveis. La misèria i l'opulència es donen la mà a Rio de Janeiro.

La meva germana Montserrat i el seu xicot, el Carles, van ser a Rio aquest mes de juliol. Vam aprofitar que hi eren per pujar novament aquest turó de 530 metres d'alçada. Vam arribar en taxi fins a l'entrada de la favela. Allà vam agafar una furgoneta que queia a trossos i que ens va portar fins al camp de futbol que hi ha a la part alta de la comunitat; fa més fi fer servir aquesta paraula. D'allà surt una sendera (*trilha*, en portuguès) d'un quilòmetre i mig que porta fins al cim del Germà Gran. Em sembla que és una de les trilhas amb una molt bona relació qualitat-preu: poca estona per pujar i una vista enlluernadora. La pujada és una mica fatigosa, però val molt la pena.

La meva germana Montserrat i el seu xicot, el Carles

Aquesta vegada anàvem amb un xicot que viu al Vidigal. Quan vam tornar a ser al camp de futbol, ens va dir que podíem baixar a peu. Jo no hauria baixat a peu per la favela si no hi fos el Fabio. No m'agrada veure la pobresa ni com malviu la gent, tot i que aquesta comunitat no és considerada miserable i les persones que hi viuen són educades i segur que us donarien un cop de mà en cas de necessitat, cosa que no asseguro de la gent que viu a l'asfalt. Tampoc m'agrada el **Favela Tour**, aquestes excursions que fan per als guiris i que em semblen pura pornografia.

Al camp de futbol i pel mig de la favela ja vam veure personal armat; alguns amb fusell i d'altres amb pistoles. No eren pas de la policia. Eren el que en diuen aquí **traficantes**: persones que vigilen la favela i que defensen els capos que venen droga. Davant de la capella de Joan Pau II – sí, el Sant Pare va visitar aquest indret l'any 1980 – hi havia un xicot amb un fusell que no vaig poder identificar ni feia cap falta en aquell moment.

Quan vam acabar de baixar, vam parar a fer una cervesa en un bar que era prop de l'entrada del Vidigal. Allà hi havia un cotxe patrulla de la policia, que també anava amb fusell, l'AR-15 en aquest cas. Vaig començar a parlar amb el Fabio. Al DNI del Brasil s'hi pot llegir **“República Federativa do**

Camp Futbol Vidigal

Favela Vidigal situada a la Zona Sud de Rio de Janeiro

Brasil”. Al DNI d'Espanya s'hi llegeix **“Reino de España”**. És més que evident que l'estat del Brasil no arriba a tots els llocs d'aquest país tan gran. A la favela del Vidigal s'hi mouen molts diners: alguns estrangers hi viuen, les vistes són meravelloses i és un lloc relativament segur. El Fabio ho va definir com **pura maquiagem**: pur maquillatge. Ho és. Però no em sembla just. Tot i que sé perfectament que aquest món és un paradigma d'abusos, il·legalitats, tiranies i despotisme. I sóc dels afortunats. ✱

La Coral Xabec vol comptar amb tu!

Si t'agrada la música i el Cant Coral, vine a cantar amb nosaltres

No cal que sàpigués música ni que tinguis una gran veu.

Assagem tots els dimarts de 21:00 a 23:00 h. - Passa't a les 21:00 h i t'informarem.

c/ Doctor J. Agell, 5, baixos, edifici La Calàndria.

Montserrat Planas tel. 676 763 561

LA IA ENS FA MENYS INTEL·LIGENTS?

Últimament, es parla molt d'intel·ligència artificial (IA): que si et genera imatges; t'ajuda a redactar els emails; t'ordena les llistes...

Però, hi ha una pregunta que molta gent es fa: com afecta la IA a la nostra intel·ligència? La resposta curta és: depèn de com la fem servir.

La resposta llarga:

Alguns estudis recents, com els de "Microsoft" i "Carnegie Mellon University", han descobert que quan confiem massa en la IA per fer tasques senzilles, deixem d'esforçar-nos. És a dir, si ella ho fa tot, nosaltres pensem menys. Això provoca que ens acostumem a no qüestionar res, a creure cegament, a no buscar pel nostre compte... Aquest estudi, organitzat amb 319 treballadors, va mostrar

que a major nivell de confiança amb ChatGPT o Copilot, menys pensament crític i esforç mental. Si això és quelcom que es manté en el temps, la nostra capacitat de resolució de problemes de forma autònoma empitjorarà seriosament.

Un element que també és preocupant és el de "l'externalització cognitiva". Això es dona quan fem que la intel·ligència artificial pensi per a nosaltres. En lloc de parar-nos a pensar si una situació és o no positiva o negativa, li consultem directament a la IA evitant el nostre treball reflexiu. Com a resultat els nivells de pensament crític estan disminuint.

Ara bé, això no vol dir que la IA sigui dolenta. Quan es fa servir d'una forma adequada, pot ajudar-nos molt, per exemple: ens pot estalviar temps en coses mecàniques, ens pot aportar idees creatives, ens pot facilitar un aprenentatge més ràpid i personalitzat...

Tot depèn de si es fa servir com una guia i no com un substitut al nostre raonament. Amb un bon ús es poden desenvolupar les capacitats de reflexió, l'esperit crític, la flexibilitat de mires... El problema es troba en si simplement copiem i enganxem el coneixement sense aturar-nos a fer una bona comprensió.

També hi ha experts que diuen que no és que ens fem més ximpls amb la IA, sinó que ens fem més mandrosos. Si deixem d'exercitar el cervell amb certes tasques o funcions, ens podem convertir en persones més passives i amb falta de disciplina. Tot i això, el cervell pot trobar altres formes d'estimular-se.

En definitiva, la IA no ens fa automàticament menys intel·ligents. El que pot fer és canviar el tipus d'intel·ligència que utilitzem. Si la fem servir amb criteri, ens pot ajudar a desenvolupar la creativitat, la gestió de la informació i la capacitat de síntesi, per posar alguns exemples. Però si li donem tot el control i deixem de pensar per nosaltres mateixos, ens pot fer més dependents i menys capaços.

I tu, com fas servir la IA? *

CONFERÈNCIA

del llibre "ENTRE EL PEDIGRÍ I L'ESTIGMA" (motius i noms populars del Masnou) de JOAN MURAY
Dissabte 20 de setembre, a les 18 h. Sala polivalent la Calàndria

PETITS ENCANTS A FAVOR DE DISMA

Diumenge 21 de setembre, durant tot el matí
Com l'any passat, serem a la confluència del Pg. Prat de la Riba (N-II) amb el carrer Doctor J. Agell.

Abans, porteu-nos els objectes que voleu donar per a ser venuts, els dies feiners (excepte dimarts i dissabtes), de 18 a 20 h.

FIRA D'ENTITATS 2025

El **dissabte 4 d'octubre**, durant la tarda, hi serem a la nostra carpa, a la Plaça Nova de les Dones del Tèxtil.

ADRECES DE CORREU ELECTRÒNIC

Activitats

A fi i efecte de poder mantenir informació àgil i puntual de les activitats de Gent del Masnou, recordem als socis que ens poden facilitar la seva adreça de correu electrònic. Només cal que ens enviïn un correu amb aquest text:

"Autoritzo a Gent del Masnou a utilitzar aquesta adreça de correu electrònic per a informació i comunicacions de l'entitat".

CLASSES DE IOGA

Classes de meditació, respiració i relaxació impartides per **Jordi Berrocal** professor de Kundalini-ioga. Cal portar una estoreta (o matalas-set), tovalloles, coixí petit, pareo i roba còmoda.

Els dimarts de les 18,30 a 20 h.

Preu trimestral 80€, socis 70€

Inscripcions jordiona@hotmail.com

tel. 695 389 304

Lloc Gent del Masnou -

c/ Dr. J. Agell 5 - El Masnou

DIADA NACIONAL DE CATALUNYA

Gent del Masnou serà present en l'acte institucional, fent una ofrena floral, als Jardins del President Companys i la Coral Xabec cantant "El Cant del Poble" en el moment de la hissada de la senyera i "Els Segadors" en concloure l'acte.

11S MÉS MOTIUS QUE MAI *independència*

diada.assemblea.cat

**Vine a la manifestació de BCN 17,14h de pl Palau a Colom
Samarretes, el 7-9-25, a pl d'Ocata, de 19 a 21h
La teva participació és imprescindible**